

Arrest

nr. 315 256 van 22 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 1993.

1.2. Verzoeker dient op 6 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 28 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit Bosaso in Puntland en maakt u deel uit van de Deshiiseclan. U ging nooit naar school en kan niet lezen en schrijven. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U werkte gedurende drie jaar als automonteur in een garage en in 2012 begon u te werken als chauffeur van een kleine bus.

Op een dag in 2014 diende u negen mensen te vervoeren naar de rand van de stad. Uw bus kreeg een klapband en kantelde. Er kwamen vier personen om het leven en u raakte lichtgewond. U werd naar het ziekenhuis gebracht, maar toen u vernam dat enkele passagiers waren overleden, verliet u het ziekenhuis uit angst gearresteerd te worden. U had dit immers reeds eerder zien gebeuren bij andere chauffeurs.

Twee dagen later ontving u een bedreiging van de majerteenclan. Zij waren familie van de slachtoffers en wilden een compensatie voor de overleden passagiers. Dit was vermoedelijk zo'n 30 000 dollar per overleden persoon. Volgens de Somalische traditie zou u dit moeten betalen of anders een gevangenisstraf dienen uitzitten totdat u het gevraagde bedrag zou kunnen betalen. Drie mannen van de clan van de overleden passagiers kwamen één keer langs bij het huis van leden van uw clan bij wie u op dat moment verbleef. U kon ontsnappen, aangezien uw bureu u op de hoogte brachten van hun aanwezigheid. Zij wisten immers dat u het gevraagde bedrag niet kon betalen en wilden u helpen.

Twee dagen nadat de leden van de majerteenclan aan uw deur hadden gestaan, zag u diezelfde drie mannen in de stad toen u in de buurt van de haven rondliep. U merkte hen eerst op en kon dan weglopen. Diezelfde dag verliet u het land.

U reisde naar Jemen en vervolgens naar Italië en Frankrijk, waar u op 14 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit werd echter op 30 april 2019 in eerste instantie, en op 30 september 2020 ook in beroep, geweigerd waarop u doorreisde naar België. Op 6 mei 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat u of het geld dient te betalen of naar de gevangenis zou moeten gaan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw asielprocedure in Frankrijk, die tot een negatieve beslissing leidde, geheel andere problemen aanhaalde dan in België. U stelde daar immers dat u afkomstig was uit Jilib en dat u Somalië verliet omwille van problemen met al Shabaab (CGVS, p.10). Dat u eerst in een andere lidstaat van de Europese Unie een asielprocedure doorloopt gebaseerd op een compleet ander en niet met uw huidig verzoek verenigbaar relaas, toont uw bereidheid aan tot het afleggen van frauduleuze verklaringen, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid volledig onderuithaalt. Uw argument dat u misleid werd en dat men u zei dat u niet mocht vertellen dat er mensen waren omgekomen door u (ibid.) kan niet overtuigen. Immers kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u -iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom bescherming vraagt- alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen; zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U legt daarnaast geen enkel bewijsstuk neer van uw huidige relaas. Het voordeel van de twijfel inzake de geloofwaardigheid van uw huidige relaas kan in deze dan ook bezwaarlijk worden toegekend.

Het bovenstaande wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat uw verklaringen betreffende uw huidige relaas, ook op zich ongeloofwaardig zijn.

Zo is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te dateren. U stelt louter dat alles in 2014 is gebeurd, maar u kan niet zeggen wanneer het was (CGVS, p.11). Het feit dat u geen duidelijke schatting kan geven van wanneer de problemen zich voordeden, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u wel weet wanneer de vervolgingsfeiten -die volgens u dusdanig ernstig waren dat u uw land erdoor verliet- zich hebben voorgedaan of dat u op z'n minst een concretere indicatie kan geven dan een jaartal.

Vervolgens legt u ook weinig concrete verklaringen af over de gebeurtenissen. Zo stelt u dat u op eigen initiatief het ziekenhuis verliet uit angst om gearresteerd te worden, aangezien er enkele passagiers waren omgekomen (CGVS, p.11, 12). Het is echter weinig aannemelijk dat u gewoon van passanten in het ziekenhuis zou hebben vernomen dat er mensen om het leven kwamen en dat u dan meteen zou afleiden dat het uw auto-ongeluk betreft en daaruit concludeert dat u mogelijks problemen zou hebben (CGVS, p.12). Dit houdt weinig steek.

Ook kan u niet concretiseren hoe u juist bedreigd zou zijn geweest. Zo stelt u eerst dat de leden van de Majerteenclan u zeiden dat u zich aan de autoriteiten diende aan te geven, anders zou u gedood worden of opgepakt (CGVS, p.13). U weet echter niet welke familieleden u dit zeiden en zou enkel over hun clan gehoord hebben. Ook zou u louter via via hebben vernomen dat ze op zoek waren naar u en hebben ze u niet rechtstreeks benaderd (CGVS, p.13). U vervolgt met te stellen dat u één keer hoorde dat de leden van de Majerteenclan aan uw deur stonden toen u binnen zat. U zou dit immers van iemand hebben gehoord (CGVS, p.13). Het houdt echter weinig steek dat u niet actief benaderd zou zijn geweest door de Majerteenclan en concrete bedreigingen zou hebben ontvangen indien ze werkelijk een bloedcompensatie wilden voor hun overleden clangenoten. Ook doet het feit dat u geen overtuigende en consistente verklaringen kan afleggen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uiteindelijk concludeert u dat uw bureu u opbelden om te zeggen dat de leden van de Majerteenclan aan uw deur stonden (CGVS, p.13-14). Uw bureu wilden u waarschuwen, want ze wisten dat u het vereiste bedrag niet had (CGVS, p.14). Het slaagt echter nergens op dat uw bureu, die u bovendien niet kent (CGVS, p.14), zouden weten waarom die clanleden u kwamen zoeken en dat ze tevens weten dat u niet voldoende geld heeft om aan de eisen van de Majerteen tegemoet te komen. Te meer omdat het huis waar u benaderd werd niet uw vaste verblijfplaats was. U verbleef immers tijdelijk bij leden van uw clan (CGVS, p.14). Bovendien zouden die bureu ook van de Majerteenclan zijn geweest en niet van uw clan (CGVS, p.14). Uw verklaringen in dit verband raken dan ook kant noch wal.

U vervolgt dat u twee dagen na de benadering aan uw woonplaats dezelfde drie mannen die naar uw woonplaats waren gekomen zag lopen in de stad (CGVS, p.15-16). Dit kan wederom niet overtuigen. U stelde in de eerste plaats immers dat u nadat ze naar uw woonplaats kwamen niet meer opnieuw benaderd werd, want u verliet toen het land (CGVS, p.15). U stelt tevens dat u die drie mannen nooit meer opnieuw zag na de benadering aan uw woonplaats (ibid.). Dat u dan toch plots vaagweg beweert dat ze u op een ander moment in de stad poogden te arresteren (CGVS, p.15), kan dan ook niet overtuigen. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat ze u zochten of iets hebben ondernomen naar u. U stelt namelijk dat u hen eerst zag en dan kon weglopen (CGVS, p.15-16). Gevraagd waar u dan uit afleidde dat ze u wensten te arresteren, stelt u dat ze een bloedcompensatie vroegen (CGVS, p.16). Verder gevraagd hoe ze dat dan ooit hebben gevraagd, herhaalt u wederom dat u dat wist dat ze dat zouden vragen, want het was eerder gebeurd bij andere chauffeurs (ibid.). Hieruit blijkt dan ook niet dat de leden van de Majerteenclan u ooit rechtstreeks een bloedcompensatie hebben gevraagd. U baseert zich voornamelijk op vage vermoedens om te pogen uw vrees te concretiseren. U slaagt daar echter niet in, te meer er nergens uit uw verklaringen besloten kan worden dat de majerteenclan u werkelijk concreet een bloedcompensatie van 30 000 dollar per persoon hebben gevraagd.

Tot slot zijn er ook nog inconsistenties op te merken tussen uw verklaringen bij de DVZ en de verklaringen die u aflegde op het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ dat u vreest vermoord te worden aangezien u het geld niet betaalde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS spreekt u daar niet over en stelt u dat u naar de gevangenis zou moeten gaan wanneer u het bedrag niet betaalt (CGVS, p.10, 12). U stelt zelfs specifiek dat de mannen van de majerteenclan u niet wilden doden (CGVS, p.14). Ook haalde u bij de DVZ aan dat de Majerteenclan tot twee keer toe uw huis probeerde te betreden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS spreekt u dan weer van één keer (CGVS, p.15). Gewezen op deze inconsistenties herhaalt u louter uw verklaringen die u op het CGVS aflegde (CGVS, p.16). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Daar er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Bosaso, gelegen in de provincie Bari te Puntland te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft **Sanaag**, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier gewelddadigheden. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in **Somaliland** is relatief stabiel. De drie regio's **Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer**, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de

regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande **Puntland** de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio **Nugaal**. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023** worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot ontving het CGVS dd. 17.07.2023 van uw advocaat enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen zijn louter kleine verduidelijkingen van zaken die u eerder verklaarde. Ze werpen dan ook geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat eerst in op de vluchtelingenstatus. Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn eerste middel:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Zij stelt eerstens dat de geloofwaardigheid van verzoekende partij ernstig onderuit wordt gehaald door de andersluidende verklaringen tijdens haar asielprocedure in Frankrijk: [...]

Verzoekende partij ziet in welke grove fout zij heeft gemaakt en heeft ook meteen toegegeven dat zij andere motieven heeft opgegeven tijdens haar asielprocedure in Frankrijk: [...]

Gelet op de algemeen gekende problematiek en gevaren omwille van de terroristische groepering Al-Shabaab alsook het beleid hieromtrent ten tijde van haar asielaanvraag in Frankrijk, wist verzoekende partij niet beter dan naar haar lotgenoten te luisteren en die specifieke problemen aan te halen met de hoop op een positieve beslissing. De medevluchtelingen hadden verzoekende partij immers wijsgemaakt dat zij een negatieve beslissing zou ontvangen en vervolgens worden teruggestuurd indien zij een andere problematiek dan die van AlShabaab zou aanhalen. Verzoekende partij was alleen en vond enige steun bij andere Somaliërs. Zij weet niet wat anders zij kan doen dan de waarheid vertellen over waarom zij valse motieven heeft aangehaald en volhardt erin dat zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming in België wél de waarheid verteld heeft.

II.1.2. Verwerende partij meent vervolgens dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij er niet in slaagt de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten te dateren: [...]

Verzoekende partij merkt op dat Somaliërs minimaal belang hechten aan exacte data en dat dit ook voor haar geldt. Bovendien hebben de feiten zich bijna meer dan 10 jaar geleden plaatsgevonden en heeft zij tijdens de incidenten niet gelet op welke dag het was. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verwerende partij zelf geen moeite heeft gedaan om verder door te vragen over wanneer het incident heeft plaatsgevonden zoals het weer dan wel seizoen om zo een concretere indicatie te kunnen krijgen: [...]

Verwerende partij staart zich aldus blind op een detail dat voor verzoekende partij destijds niet veel uitmaakte en laat andere pertinente details van haar kant gaan. Dit is onredelijk.

II.1.3. Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij weinig concrete verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen: [...]

Verzoekende partij wenst volgende verduidelijking aan te reiken. Immers, de passanten die aan verzoekende partij vertelden dat de vier personen waren omgekomen, waren medewerkers van het ziekenhuis die wisten van verzoekende partij de chauffeur was. Dit verklaart waarom verzoekende partij zeker was dat het over haar passagiers ging en besloot om het ziekenhuis zo snel mogelijk te verlaten.

II.1.4. Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Verzoekende partij merkt op dat zij niet instaat voor de handelingen en gedragingen van derden en dus in casu die van de andere leden van de Majerteenclan. Zij heeft niet onder controle hoe die clanleden hun spoorwerk verrichten en dus kan de lakse modus operandi niet aan verzoekende partij worden verweten. Bovendien hebben de leden van die clan verschillende pogingen ondernomen om verzoekende partij te vinden, maar verzoekende partij is tijdig kunnen ontsnappen: [...]

Verder heeft verzoekende partij ook uitgelegd dat zij via andere personen hoorde dat de clanleden haar zochten om in de gevangenis te steken gezien dit de gebruikelijke straf was in haar thuisland: [...]

Verzoekende partij werd aldus verwittigd door haar burens en verwerende partij meent dat dit geen aannemelijk gedrag is van de burens gezien zij behoren tot dezelfde clan. Het is duidelijk dat verwerende partij geen enkele vorm van empathie bezit. De burens hadden in tegenstelling tot verwerende partij wél medelijden met verzoekende partij en besloten haar te helpen met de ontsnapping aan het onmenselijk lot dat haar te wachten stond bij een arrestatie door de clanleden. Daarnaast merkt verzoekende partij op dat de burens wel tot dezelfde hoofdclan behoorden, maar tot een andere subclan.

II.1.4. Verwerende partij haalt verder tegenstellingen aan in de verklaringen van verzoekende partij: [...]

Verzoekende partij bemerkt dat zij en verwerende partij elkaar niet goed hebben begrepen en wenst volgende verduidelijkingen aan te reiken. Immers, verzoekende partij begreep bij de vraag of zij de mannen nog heeft gezien of die mannen nog naar het huis zijn geweest en antwoordde neen, maar bij specifiekere herhaling van verwerende partij heeft verzoekende partij dit als volgt toegelicht: [...]

Wat betreft de tegenstelling tussen haar klein onderhoud bij de DVZ en haar groot onderhoud bij de CGVS over de vrees, meent verzoekende partij dat zij in de gevangenis zou eindigen omdat zij de bloedwraak niet zou kunnen afkopen en dat dit tot haar dood zou leiden wegens de inhumane omstandigheden in de gevangenis in haar thuisland. Dit komt aldus neer op hetzelfde, maar verzoekende partij verwoorde dit anders.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekennig gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Dergelijke redenering en een compleet gebrek aan objectief onderzoek schendt op flagrante wijze de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij vreest voor haar leven en kan onmogelijk terugkeren naar Somalië. Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Door haar deze te weigeren, schendt verwerende partij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn tweede middel:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zou kunnen terugkeren naar Somaliland – quod certe non.

Mocht Uw Raad – per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij ook de situatie in Somaliland moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Somaliland en Puntland niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland niet optimaal is, maar zij meent dat het niet dermate ernstig is en dat er heden weinig veiligheidsincidenten vallen. Echter, nadat een conflict uitbrak in 2023, blijft de veiligheidssituatie in die regio's zeer gespannen volgens zeer recente data van ACLED : [...]

De politieke crisis en spanningen in Somaliland blijven aldus aanhouden: [...]

Sterker nog, de terroristische groepering Al-Shabaab heeft haar ogen nu ook gericht op Somaliland wegens de deal tussen Somaliland en Ethiopië en ACLED spreekt van een imminent gevaar op het grondgebied van Somaliland : [...]

II.2.3. Ook de situatie in Puntland blijft instabiel en kan geen veiligheid bieden voor verzoekende partij bij een terugkeer : [...]

Hoewel verwerende partij enkel verwijst naar de incidenten van vorig jaar, heeft zij geen rekening gehouden met de huidige oplopende spanningen en ontwikkelingen in Somaliland en Puntland.

II.2.4. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en ten onrechte geen geloof hecht aan de afkomst en verblijfplaats van verzoekende partij.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel

46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de Majerteenclan, omdat hij de chauffeur was bij een auto-ongeluk waar verschillende van de clanleden van de Majerteen omkwamen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) verzoeker tijdens zijn asielpprocedure in Frankrijk, waar hij een negatieve beslissing kreeg, geheel andere problemen aanhaalde dan in België waarbij (i) hij in Frankrijk verklaarde uit Jilib te komen en Somalië te hebben verlaten omwille van problemen met Al-Shabaab; (ii) verzoekers argument dat hij misleid werd en dat men hem gezegd had dat hij niet mocht vertellen dat er mensen waren omgekomen, niet kan overtuigen; (iii) er van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom bescherming vraagt, verwacht kan worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo nauwkeurig mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en (iv) verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegt van zijn huidige vluchtrelaas zodat het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend;

(b) het opmerkelijk is dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te dateren waarbij (i) hij verklaarde dat alles gebeurde in 2014, maar hij niet kon zeggen wanneer in 2014 de vervolgingsfeiten zich juist hadden voorgedaan en (ii) er van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij weet wanneer de vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan of dat hij minstens een concretere datum kan geven dan een jaartal;

(c) verzoeker weinig concrete verklaringen aflegt over de verschillende gebeurtenissen van zijn vluchtrelaas, waarbij het weinig aannemelijk is dat hij van passanten in het ziekenhuis zou vernomen hebben dat er mensen om het leven waren gekomen en hieruit meteen zou afleiden dat het om het auto-ongeluk zou gaan en hij hierdoor mogelijks problemen zou krijgen;

(d) verzoeker er niet in slaagt te concretiseren hoe hij juist bedreigd werd, waarbij (i) hij niet weet welke familieleden van de slachtoffers hem zeiden dat hij zichzelf diende aan te geven bij de autoriteiten omdat hij anders gedood of gearresteerd zou worden en hij enkel over hun clan gehoord had; (ii) verzoeker verklaarde dat de leden van de Majerteenclan hem niet rechtstreeks hadden benaderd maar dat hij via via vernomen had dat ze op zoek waren naar hem; (iii) verzoeker vervolgens verklaarde dat hij van iemand hoorde dat de leden van de Majerteenclan aan zijn deur stonden toen hij binnen in huis was en (iv) het opvallend is dat verzoeker niet rechtstreeks benaderd zou zijn geweest door de Majerteenclan en concrete bedreigingen zou hebben ontvangen indien ze werkelijk bloedcompensatie wilden voor hun overleden clanleden;

(e) verzoekers verklaringen over zijn burens die hem zouden hebben opgebeld om te zeggen dat de leden van de Majerteenclan aan zijn deur stonden kant noch wal raken, waarbij het nergens op slaagt dat verzoekers burens, die hij bovendien niet kent, zouden weten waarom deze clanleden hem kwamen zoeken en dat ze op de hoogte zouden zijn van het feit dat verzoeker niet voldoende geld had om de bloedcompensatie te betalen, temeer omdat het huis waar verzoeker benaderd werd niet zijn vaste verblijfplaats was en de burens ook van de Majerteenclan zouden zijn geweest;

(f) er uit verzoekers verklaringen nergens blijkt dat de Majerteenclan hem werkelijk een bloedcompensatie van 30 000 dollar per persoon hebben gevraagd waarbij (i) verzoeker eerst verklaarde dat, nadat drie leden van de Majerteenclan naar zijn woonplaats waren gekomen, ze hem niet meer opnieuw hadden benaderd en hij deze mannen niet meer had gezien; (ii) hij vervolgens zijn verklaringen aanpaste en stelde dat deze mannen hem op een ander moment in de stad hadden proberen te arresteren maar hij had kunnen weglopen; (iii) gevraagd naar hoe hij wist dat ze hem wilden arresteren, verzoeker verklaarde dat ze een bloedcompensatie vroegen, maar uit zijn verdere verklaringen blijkt dat de leden van de Majerteenclan hem nooit rechtstreeks om een bloedcompensatie hebben gevraagd en (iv) verzoeker zich baseert op vage vermoedens om te proberen zijn vrees te concretiseren;

(g) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS waarbij (i) hij bij de DVZ stelde te vrezen gedood te worden omdat hij de bloedcompensatie niet betaalde, maar bij het persoonlijk onderhoud hier niet over sprak en stelde dat hij naar de gevangenis zou moeten indien hij de bloedcompensatie niet betaalde en hij zelfs aangaf dat de Majerteenclan hem niet wilde doden; (ii) hij bij de DVZ stelde dat de Majerteenclan twee keer bij hem thuis waren langsgekomen terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat ze maar één keer bij hem thuis waren langsgekomen en (iii) gewezen op de inconsistenties in zijn verklaringen, verzoeker louter volhardde in de verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij op pertinente wijze vaststelt dat verzoeker tijdens de asielprocedure in Frankrijk geheel andere problemen heeft vermeld dan in België. Hij stelt: *“U stelde daar immers dat u afkomstig was uit Jilib en dat u Somalië verliet omwille van problemen met al Shabaab (CGVS, p.10). Dat u eerst in een andere lidstaat van de Europese Unie een asielprocedure doorloopt gebaseerd op een compleet ander en niet met uw huidige verzoek verenigbaar relaas, toont uw bereidheid aan tot het afleggen van frauduleuze verklaringen, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid volledig onderuithaalt. Uw argument dat u misleid werd en dat men u zei dat u niet mocht vertellen dat er mensen waren omgekomen door u (ibid.) kan niet overtuigen. Immers kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u -iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom bescherming vraagt- alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen; zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U legt daarnaast geen enkel bewijsstuk neer van uw huidige relaas. Het voordeel van de twijfel inzake de geloofwaardigheid van uw huidige relaas kan in deze dan ook bezwaarlijk worden toegekend.”* De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker geheel andere problemen heeft vermeld in Frankrijk. Door louter te stellen dat hij hier spijt van heeft en dat hij zich heeft laten misleiden door landgenoten, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. Er kan van verzoeker, een volwassen man, immers worden verwacht dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over de problemen waardoor hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Zijn problemen vormen immers de kern voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen omtrent zijn problemen in Frankrijk en in België allerm minst bijdragen tot zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad merkt tevens op dat verzoeker ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en hier de gehele asielprocedure zelfs niet heeft doorlopen om vervolgens verder te reizen naar Frankrijk. Van iemand die op de vlucht is wegens een vrees voor zijn leven, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk stappen zou ondernemen om zijn verblijf op duurzame wijze te regelen, zich hierbij baserend op de nood voor bescherming. Dat verzoeker niet gewacht heeft om de gehele asielprocedure in Italië te doorlopen, doet verder afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

4.1.6. Wat betreft de datering van de vervolgingsfeiten, stelt verzoeker dat Somaliërs weinig belang hechten aan exacte data. Hij wijst er ook op dat de feiten zich bijna tien jaar geleden afspeelde, dat hij niet gelet heeft op welke dag het incident plaatsvond en dat de *protection officer* geen inspanning gedaan heeft om door te vragen en bijvoorbeeld aan te geven dat hij ook het seizoen kon zeggen wanneer het incident plaatsvond. De Raad wijst erop dat verzoeker zich niet achter de Somalische context kan verschuilen om het gebrek aan concretisering van het tijdstip van de verschillende gebeurtenissen, te vergoelijken. Verzoeker is immers een volwassen man waarbij er verwacht kan worden dat hij zelf zo concreet mogelijk aangeeft wanneer de verschillende gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. Er wordt hierbij ook niet verwacht dat verzoeker de precieze datum kan aangeven, doch wel dat zijn verklaringen gedetailleerder zijn dan een louter jaartal. Zelfs indien kan worden verwacht dat verzoeker de vervolgingsfeiten niet precies in de tijd kan plaatsen, kan wel

worden verwacht dat hij bijvoorbeeld kan aangeven of dit in het begin dan wel het einde van 2014 plaatsvond. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt ook dat de *protection officer* wel degelijk doorgevraagd heeft naar de maand en verzoeker hier niet op kon antwoorden (zie NPO, p. 9). De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat: *“Zo is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te dateren. U stelt louter dat alles in 2014 is gebeurd, maar u kan niet zeggen wanneer het was (CGVS, p.11). Het feit dat u geen duidelijke schatting kan geven van wanneer de problemen zich voordeden, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u wel weet wanneer de vervolgingsfeiten -die volgens u dusdanig ernstig waren dat u uw land erdoor verliet- zich hebben voorgedaan of dat u op z'n minst een concretere indicatie kan geven dan een jaartal.”* Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal zich blind staart op een detail, merkt de Raad op dat het hier geenszins een detail betreft, maar wel degelijk om een belangrijk element van zijn vluchtrelaas, met name wanneer de verschillende gebeurtenissen waardoor hij zijn land heeft moeten verlaten, zich hebben voorgedaan.

4.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: *“Vervolgens legt u ook weinig concrete verklaringen af over de gebeurtenissen. Zo stelt u dat u op eigen initiatief het ziekenhuis verliet uit angst om gearresteerd te worden, aangezien er enkele passagiers waren omgekomen (CGVS, p.11, 12). Het is echter weinig aannemelijk dat u gewoon van passanten in het ziekenhuis zou hebben vernomen dat er mensen om het leven kwamen en dat u dan meteen zou afleiden dat het uw auto-ongeluk betreft en daaruit concludeert dat u mogelijks problemen zou hebben (CGVS, p.12). Dit houdt weinig steek.”* Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de passanten die hem vertelden dat er vier personen waren omgekomen, medewerkers van het ziekenhuis waren die wisten dat verzoeker de chauffeur van de bus was. Hij geeft aan dat hij zo wist dat het om passagiers van zijn bus ging. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet verklaard heeft dat ziekenhuismedewerkers tegen hem hadden gezegd dat er vier personen overleden waren. Hij verklaarde immers, nadat er gevraagd werd van wie hij had gehoord dat er vier mensen overleden waren: *“Via de gewone mensen. Die in het ziekenhuis liepen. Er passeerden veel mensen en dan weet je dat.”* (zie NPO, p. 12). Door louter *post factum* zijn verklaring aan te passen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, noch een nieuw licht te werpen op zijn zaak.

4.1.8. Verzoeker stelt verder dat hij niet in staat voor de handelswijze van de Majerteenclan en dat hun lakse werkwijze hem niet kan worden verweten. In deze benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Hij slaagt er immers niet in de handelswijze van de Majerteenclan aannemelijk te maken. De commissaris-generaal wordt dan ook bijgetreden waar hij vaststelt dat: *“Ook kan u niet concretiseren hoe u juist bedreigd zou zijn geweest. Zo stelt u eerst dat de leden van de Majerteenclan u zeiden dat u zich aan de autoriteiten diende aan te geven, anders zou u gedood worden of opgepakt (CGVS, p.13). U weet echter niet welke familieleden u dit zeiden en zou enkel over hun clan gehoord hebben. Ook zou u louter via via hebben vernomen dat ze op zoek waren naar u en hebben ze u niet rechtstreeks benaderd (CGVS, p.13). U vervolgt met te stellen dat u één keer hoorde dat de leden van de Majerteenclan aan uw deur stonden toen u binnen zat. U zou dit immers van iemand hebben gehoord (CGVS, p.13). Het houdt echter weinig steek dat u niet actief benaderd zou zijn geweest door de Majerteenclan en concrete bedreigingen zou hebben ontvangen indien ze werkelijk een bloedcompensatie wilden voor hun overleden clangenoten. Ook doet het feit dat u geen overtuigende en consistente verklaringen kan afleggen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

4.1.9. De commissaris-generaal stelt vervolgens op goede gronden vast dat: *“Uiteindelijk concludeert u dat uw burens u opbelden om te zeggen dat de leden van de Majerteenclan aan uw deur stonden (CGVS, p.13-14). Uw burens wilden u waarschuwen, want ze wisten dat u het vereiste bedrag niet had (CGVS, p.14). Het slaagt echter nergens op dat uw burens, die u bovendien niet kent (CGVS, p.14), zouden weten waarom die clanleden u kwamen zoeken en dat ze tevens weten dat u niet voldoende geld heeft om aan de eisen van de Majerteen tegemoet te komen. Te meer omdat het huis waar u benaderd werd niet uw vaste verblijfplaats was. U verbleef immers tijdelijk bij leden van uw clan (CGVS, p.14). Bovendien zouden die burens ook van de Majerteenclan zijn geweest en niet van uw clan (CGVS, p.14). Uw verklaringen in dit verband raken dan ook kant noch wal.”* Verzoeker stelt dat zijn burens ondanks dat ze van dezelfde clan waren als de slachtoffers, medelijden met hem hadden en hem daarom hielpen met te ontsnappen. Hij wijst er ook op dat zijn burens wel tot dezelfde hoofdclan behoorden als de slachtoffers, maar niet tot dezelfde subclan. De Raad wijst erop dat verzoeker er met deze verklaring niet in slaagt de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers onaannemelijk dat de burens, die verzoeker zelfs niet van naam kende,

hem zouden waarschuwen dat de leden van hun eigen clan hem zouden komen arresteren omdat ze medelijden met hem hadden, zeker gelet op het primordiale belang van het clansysteem in de Somalische samenleving. Evenmin kan verzoeker uitklaren hoe deze burens, die hem niet kenden, op de hoogte waren van het gegeven dat verzoeker niet in staat was om de concreet gevraagde bloedcompensatie te betalen. Bovendien is het ook opmerkelijk dat zij wisten dat verzoeker in het huis naast hen verbleef, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij daar maar tijdelijk verbleef en dit niet zijn vaste woonplaats was (zie NPO, p. 14). Door verder louter te stellen dat ze tot een andere subclan behoren zonder enige concretisering, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

4.1.10. Verzoeker stelt verder dat hij de vraag of hij de drie mannen die naar zijn huis waren gekomen nog gezien had, verkeerd had begrepen en dacht dat er gevraagd werd of ze nogmaals naar zijn huis waren gekomen waarop het antwoord 'nee' was. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaard heeft dat hij die drie mannen niet meer gezien had omdat hij na het bezoek aan zijn huis het land verlaten had, waarna hij later zijn verklaring aanpaste en stelde dat ze hem ook op straat hadden proberen te arresteren (zie NPO, p. 15). Deze tegenstrijdige verklaringen kunnen niet worden verschoond door een beweerde miscommunicatie langs verzoekers kant. Er kan bijkomend nog op worden gewezen dat hij hier bij de DVZ ook andere verklaringen over heeft afgelegd. Daar verklaarde hij immers dat de leden van de Majerteenclan twee keer bij hem thuis waren langsgekomen (zie AD, "Vragenlijst CGVS", p. 3). Hij stelt verder dat de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS over het feit of de Majerteenclan hem al dan niet wilde doden, geen tegenstrijdigheid is. Hij wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij met zijn verklaringen van de DVZ bedoelde dat hij in de gevangenis zou eindigen indien hij de bloedwraak niet betaalde en wegens de inhumane omstandigheden aldaar zou overlijden. De Raad wijst erop dat hij bij de DVZ wel degelijk verklaarde dat hij de bloedcompensatie diende te betalen of anders vermoord zou worden en niet dat hij dood zou gaan in de gevangenis wegens de inhumane omstandigheden aldaar (zie AD, "Vragenlijst CGVS", p. 3). Het betoog in het verzoekschrift is niet meer dan het trachten te doen rijmen van de vastgestelde tegenstrijdigheden, doch dit kan niet overtuigen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij vaststelt dat: *"U vervolgt dat u twee dagen na de benadering aan uw woonplaats dezelfde drie mannen die naar uw woonplaats waren gekomen zag lopen in de stad (CGVS, p.15-16). Dit kan wederom niet overtuigen. U stelde in de eerste plaats immers dat u nadat ze naar uw woonplaats kwamen niet meer opnieuw benaderd werd, want u verliet toen het land (CGVS, p.15). U stelt tevens dat u die drie mannen nooit meer opnieuw zag na de benadering aan uw woonplaats (ibid.). Dat u dan toch plots vaagweg beweert dat ze u op een ander moment in de stad poogden te arresteren (CGVS, p.15), kan dan ook niet overtuigen. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat ze u zochten of iets hebben ondernomen naar u. U stelt namelijk dat u hen eerst zag en dan kon weglopen (CGVS, p.15-16). Gevraagd waar u dan uit afleidde dat ze u wensten te arresteren, stelt u dat ze een bloedcompensatie vroegen (CGVS, p.16). Verder gevraagd hoe ze dat dan ooit hebben gevraagd, herhaalt u wederom dat u dat wist dat ze dat zouden vragen, want het was eerder gebeurd bij andere chauffeurs (ibid.). Hieruit blijkt dan ook niet dat de leden van de Majerteenclan u ooit rechtstreeks een bloedcompensatie hebben gevraagd. U baseert zich voornamelijk op vage vermoedens om te pogen uw vrees te concretiseren. U slaagt daar echter niet in, te meer er nergens uit uw verklaringen besloten kan worden dat de Majerteenclan u werkelijk concreet een bloedcompensatie van 30 000 dollar per persoon hebben gevraagd.*

Tot slot zijn er ook nog inconsistenties op te merken tussen uw verklaringen bij de DVZ en de verklaringen die u aflegde op het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ dat u vreest vermoord te worden aangezien u het geld niet betaalde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS spreekt u daar niet over en stelt u dat u naar de gevangenis zou moeten gaan wanneer u het bedrag niet betaalt (CGVS, p.10, 12). U stelt zelfs specifiek dat de mannen van de Majerteenclan u niet wilden doden (CGVS, p.14). Ook haalde u bij de DVZ aan dat de Majerteenclan tot twee keer toe uw huis probeerde te betreden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS spreekt u dan weer van één keer (CGVS, p.15). Gewezen op deze inconsistenties herhaalt u louter uw verklaringen die u op het CGVS aflegde (CGVS, p.16). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder."

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel

1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet..

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de regio Puntland, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op [https:// euaa.europa.eu/](https://euaa.europa.eu/), het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ euaa co_i report somalia security situation 20230222.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.*

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische

opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft Sanaag, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier geweldsincidenten. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel. De drie regio's Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande Puntland de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio Nugaal. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprikt. Verzoeker beperkt zich tot het bijbrengen van landeninformatie die in lijn ligt met de bevindingen van de commissaris-generaal. De verwijzing naar de oplopende spanningen en ontwikkelingen in Somaliland en Puntland, zijn niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal gedane veiligheidsbeoordeling niet langer actueel zou zijn.

4.2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Puntland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES